

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 108.093 van 19 juni 2002
in de zaak A. 122.194/XII-3563.**

In zake : de NV ISS,
die woonplaats kiest bij
advocaat C. De Wolf,
kantoor houdende te Maarkedal,
Etikhovestraat 6

tegen :

de UNIVERSITAIRE INSTELLING ANTWERPEN, die optreedt
voor het UNIVERSITAIR ZIEKENHUIS ANTWERPEN,
die woonplaats kiest bij
advocaten J. Ghysels en P. Flamey,
kantoor houdende te Brussel,
Aarlenstraat 25.

DE VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de NV Iss op 7 juni 2002 heeft
ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing te vorderen van
de tenuitvoerlegging van de “beslissing van 7 mei 2002 van het Beheersorgaan -
Universitair Ziekenhuis Antwerpen :

'Beslissing

Het Beheersorgaan :

- beslist een algemene offerteaanvraag uit te schrijven voor de overeenkomst voor
de dagelijkse schoonmaak en het verwijderen van het vuil linnen en het afval van
het ziekenhuis, met ingang van 1 januari 2003, voor een vaste periode van twee
jaar met 3 mogelijke verlengingen van telkens 1 jaar, om te eindigen op uiterlijk
31 december 2007.
- hecht zijn goedkeuring aan het lastenboek
- beslist de aanbiedingen te laten beoordelen door het Directiecomité”;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 10 juni 2002 waarbij de terechtzitting
bepaald wordt op 13 juni 2002, om 10.30 uur;

Gehoord het verslag van kamervoorzitter D. Verbiest;

Gehoord de opmerkingen van C. De Wolf, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaten J. Ghysels en P. Flamey, die verschijnen voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur J. Stevens;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de feiten dienstig voor de beoordeling van de vordering, zoals reeds uitvoeriger weergegeven in het arrest van de Raad van State nr. 102.429 van 8 januari 2002, de volgende zijn :

1.1. Het Universitair Ziekenhuis Antwerpen, dat deel uitmaakt van de Universitaire Instelling Antwerpen, verwerende partij, richt een beperkte offerteaanvraag in betreffende een aanneming van diensten met als voorwerp :

“- de schoonmaak van het Universitair Ziekenhuis Antwerpen, van de afdeling Low-Care te Hemiksem en van het huis in de Drie Eikenstraat te Edegem;
- het verwijderen van het vuil linnen en afval van het Universitair Ziekenhuis Antwerpen en voeren naar een tussenomslag”.

1.2. De drie kandidaat-inschrijvers worden alle drie geselecteerd : het betreft de NV Laurenty, verzoekende partij, en de BVBA Milo Schoonmaak.

1.3. Op 23 oktober 2000 beslist het directiecomité van het Universitair Ziekenhuis luidens zijn notulen hetgeen volgt :

“(…)

De firma LAURENTY heeft veruit de laagste totale aanbieding geformuleerd, de aanbiedingen van de firma's ISS en Milo zijn quasi gelijk. Deze eerste benadering moet echter sterk gerelativeerd worden : de firma LAURENTY presteert $\pm$ 14 % minder uren dan beide andere firma's.

(…)

Het D.C. is dan ook van oordeel dat de offerte van Laurenty niet kan weerhouden worden, omwille van zijn reëel hogere uurprijs en hoofdzakelijk omwille van het duidelijk minder aantal uren dat dit bedrijf presteert. Er wordt

bovendien opgemerkt dat het gevaar bestaat dat een tekort aan uren achteraf zou gerecupereerd worden via het lot regie-uren.

De biedingen van de firma's Milo en ISS liggen voor wat de vaste loten en subloten betreft (ongeveer 75 % van de waarde van het contract) quasi gelijk : er is een verschil van ongeveer 1,48 % in het voordeel van ISS. Milo presteert per maand echter ± 22 uren ($\pm 0,25$ %) meer dan ISS. Beide firma's hebben een goed dossier ingediend en voldoen aan alle in het lastenboek gestelde criteria.

Voor de werken in regie uit te voeren, zijn eveneens geen grote verschillen vast te stellen : beide firma's hanteren hetzelfde uurtarief voor regiewerken tijdens de week, voor zaterdagen en zondagen is er een licht verschil in uurtarief tussen beide bedrijven in het voordeel van ISS. Bij de bieding van Milo is echter in de forfaitaire prijs voor Lot 1 reeds een urenpakket begrepen voor 'Kamers en Bedden' (de eindschoonmaak van de eerste twee kamers in de gebanaliseerde verpleegeenheden). Wanneer dit gegeven in de vergelijking wordt verwerkt, is de bieding voor regiewerk van Milo ongeveer 4 % voordeliger dan deze van ISS.

Samenvattend kan dus gesteld worden dat er praktisch geen verschil tussen beide biedingen bestaat. De totale kost/jaar zal echter, op basis van simulaties met regie-uren, bij Milo ongeveer 0,3 MF minder bedragen dan bij ISS.

Het D.C. beslist dan ook -gelet op (1) het feit dat de aanbiedingen van beide firma's quasi gelijk liggen, met een licht voordeel voor de firma Milo (rekening houdend met het regie-urenpakket) en (2) de grote organisatorische impact die een verandering van onderhoudsbedrijf met zich brengt en het feit dat hieruit geen enkel duidelijk financieel voordeel kan gehaald worden en (3) de goede ervaring die men heeft met het huidige bedrijf- met unanimité de opdracht voor 'de dagelijkse schoonmaak en het verzamelen van het vuil linnen en afval' aan de firma Milo toe te vertrouwen.

Raming der uitgave : 138 MF/jaar. Dit is vergelijkbaar met het huidig prijsniveau”.

1.4. Op 4 december 2000 “bevestigt” het directiecomité zijn beslissing van 23 oktober 2000. Zulks wordt als volgt genotuleerd :

“Het D.C. besliste op 23 oktober ll. de opdracht voor 'de dagelijkse schoonmaak en het verzamelen van vuil linnen en afval' aan de firma Milo toe te vertrouwen. Op dit dossier werden, bij aanvraag om visum, een aantal bedenkingen geformuleerd door de Regeringscommissaris. Terecht werd opgemerkt dat het motief dat de firma die de laagste prijs aanbiedt (Milo) in tegenspraak was met het opgestelde verslag m.b.t. het nazicht der offertes. Dit opgestelde verslag betrof echter een eerste verslag; na hercalculatie bleek immers een kleine fout geslopen in de berekening van de regie-uren. De herberekening van de regie-uren resulteerde in een licht voordeel voor de firma Milo t.o.v. de aanbidding van ISS, zoals medegedeeld aan het D.C.. Het D.C. besliste dan ook, gelet op dit lichte financiële voordeel, de opdracht aan Milo toe te wijzen.

Bij de indiening van het visumdossier werd, ingevolge een materiële vergetelheid de gecorrigeerde berekening van de regie-uren niet in het bundel gevoegd, vanwaar de tegenspraak tussen de beslissing van het D.C. en het ingediende nazicht der offertes.

N.a.v. de bemerking van de Regeringscommissaris werden de juiste rekenbladen bij het betrokken verslag gevoegd. Aan de interne auditor werd verzocht dit verslag op zijn methodologie én zijn berekeningen te controleren. De interne auditor kon zijn goedkeuring aan het verslag verlenen en bevestigde

dat de aanbidding van de firma Milo 40.765 BEF goedkoper was dan deze van de firma ISS. Zijn audit wordt ook aan het verslag toegevoegd.

Rekening houdend met deze gegevens bevestigt het D.C. zijn beslissing van 23 oktober 2000, nl. :

- de opdracht voor 'de dagelijkse schoonmaak en het verzamelen van vuil linnen en afval' aan de firma Milo toe te vertrouwen”.

1.5. Bij een ter post aangetekende brief van 18 december 2000 is van de voormelde toewijzingsbeslissing kennis gegeven aan de BVBA Milo Schoonmaak.

1.6. De voormelde beslissing wordt, na door de Raad van State bij arrest nr. 91.698 van 19 december 2000 in haar tenuitvoerlegging te zijn geschorst, nietigverklaard bij arrest nr. 102.777 van 22 januari 2002, onder meer op grond van de volgende overwegingen :

“Overwegende dat te dezen uit de bestekbepalingen enkel kan worden afgeleid en er tussen partijen ook geen betwisting over bestaat, dat wat sublot 15 ('schoonmaak na ontslag patiënt') betreft van lot 1 ('hospitaalblok'), geen forfaitaire prijs gold maar de in dat kader te verrichten diensten in regie dienden te worden verricht volgens de prijsopgave van lot 7 ('Werken in opdracht en regie uit te voeren'); dat dit alles in de aangehaalde beschrijving van sublot 15 van lot 1 wordt gelezen en overigens ook nog in andere bestekbepalingen waarin verwezen wordt naar regiewerk na ontslag patiënt, meer bepaald op de bladzijden 14, 17 en 59 van het bestek; dat de twee in huidige geding tegenover elkaar staande inschrijvers in de meetstaat dan ook geen bedrag invulden voor het voormelde sublot 15; dat de tussenkomende partij echter in tegenstelling tot de verzoekende partij in de voormelde 'LIJST PERSONEELSLEDEN - UREN-PAKKET' bij dat sublot 15 dan weer wel voorzag in de bijzondere vermelding '5 personen van 7.00 tot 22.00'; dat zulks aanleiding bleek voor het aangehaalde telefaxbericht van 17 oktober 2000 vanwege de verwerende partij met vraag aan de tussenkomende partij of in de bieding rekening was gehouden met de huidige regeling betreffende 'kamers en bedden', meer bepaald dat de eerste twee kamers per dienst niet dienden te worden meegeteld in de regie-uren; dat vervolgens een herberekening is gebeurd, na het aangehaalde antwoord van de tussenkomende partij dat 'inderdaad' voorzien was om die eerste twee kamers door de gewone schoonmaakdienst te laten uitvoeren en deze dus niet in regie te factureren;

Overwegende dat de voormelde handelwijze van de verwerende partij door haar als een toepassing wordt voorgesteld van artikel 111 van het voormelde koninklijk besluit van 8 januari 1996; dat die bepaling echter niet van toepassing is op offerte-aanvragen, maar op aanbestedingen; dat wel artikel 114 van het voormelde besluit te dezen van toepassing is; dat volgens die, op offerte-aanvragen betrekking hebbende bepaling, de aanbestedende overheid 'de kennelijk materiële fouten en de rekenfouten' in de offertes verbetert en in geval van twijfel de inschrijver verzoekt zijn offerte nader toe te lichten; dat echter te dezen niet blijkt dat de offerte van de tussenkomende partij rekenfouten of kennelijk materiële fouten bevatte; dat zij in het forfaitair gedeelte van de opdracht, waarin het kwestieuze sublot 15 is ondergebracht terecht voor dat lot geen prijs invulde en aldus conform het bestek handelde; dat aldus het besluit moet zijn dat aan de tussenkomende partij niet diende te worden gevraagd naar

een bijzondere invulling van dat bepaalde forfait in haar bieding noch met toepassing van artikel 114, noch van artikel 115, voorlaatste lid; dat de door de tussenkommende partij gegeven invulling immers geen steun lijkt te vinden in het bestek, krachtens hetwelk elke schoonmaak na ontslag patiënt in lot 7 is begrepen; dat, indien de schoonmaak van de eerste twee kamers na ontslag patiënt in het forfait van lot 1, sublot 15, diende te zijn begrepen, zulks in het bestek had moeten zijn vermeld; dat de vraag van de opdrachtgevende overheid klaarblijkelijk was ingegeven door de gangbare praktijk van de lopende overeenkomst met de tussenkommende partij en niet door het bestek; dat echter 'de huidige regeling' niet mocht worden betrokken in de voorliggende procedure van offerte-aanvraag; dat ingeval de verwerende partij zulks had willen doen, zij in het bestek had moeten bepalen dat hetgeen de afspraak met de tussenkommende partij in concreto inhield, niet behoorde tot hetgeen in regie diende te worden verricht en in het forfait diende te zijn begrepen; dat de voormelde verduidelijking toch is gevraagd en aldus alleen de tussenkommende partij de kans werd geboden om haar offerte te 'verduidelijken'; dat het daardoor de verwerende partij mogelijk werd gemaakt ze te herberekenen en ze aldus uiteindelijk werd aangemerkt als de offerte met de 'laagste' prijs en meteen ook als de 'voordeligste' offerte omdat de prijs te dezen als enig onderscheidend criterium overbleef; dat aldus de opdrachtgevende overheid gehandeld heeft met schending van, eensdeels, artikel 115, voorlaatste lid, van het meervermelde koninklijk besluit van 8 januari 1996, en, anderdeels, van het principe van de gelijke behandeling van de inschrijvers; dat het eerste middel in zoverre gegrond is en die schending op zichzelf reeds tot de gevraagde nietigverklaring moet leiden”.

1.7. De verzoekende partij blijkt door de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg van het gerechtelijk arrondissement Antwerpen bij beschikking van 22 maart 2001 te zijn afgewezen in haar vraag om verbod op te leggen om uitvoeringsdaden te stellen in het kader van de voormelde gegunde opdracht en overeenkomst, wezenlijk op grond van een belangenafweging. De verzoekende partij heeft beroep aangetekend tegen deze beschikking en het beroep is hangende voor het hof van beroep te Antwerpen.

1.8. De verzoekende partij heeft eveneens voor de voormelde rechtbank van eerste aanleg bij dagvaarding van 14 maart 2001 de vernietiging gevorderd van de overeenkomst die is ontstaan op grond van de door de Raad van State vernietigde toewijzingsbeslissing van 4 december 2000 die is betekend op 18 december 2000. In een conclusie in die zaak, bij brief van 30 april 2002 medegedeeld aan de raadsman van de verzoekende partij wordt, en zulks volgens deze partij daar voor het eerst, aangevoerd dat die vordering zonder voorwerp is aangezien dat contract “nooit werd uitgevoerd” omdat “tot op heden het oude contract van de schoonmaak tijdelijk werd verlengd”.

Er wordt daaromtrent een brief voorgelegd van 29 december 2000 aan de BVBA Milo Schoonmaak gericht en door haar zaakvoerder “voor akkoord” getekend die luidt als volgt :

“Gelet op de lopende procedures m.b.t. de 'vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid' ingesteld door ISS Servisystem Belgium nv bij de Raad van State en de dagvaarding in kortgeding eveneens ingesteld op verzoek van de firma ISS bij de Rechtbank van Eerste Aanleg van het Gerechtelijk Arrondissement Antwerpen, verzoek ik u de bestaande overeenkomst voor de schoonmaak en het verzamelen van vuil linnen en afval van het Universitair Ziekenhuis Antwerpen, welke normaliter eindigt 31 december 2000 voor onbepaalde termijn en met een vooropzegging van 1 maand te willen verlengen. De verlenging van de huidige overeenkomst geschiedt vanzelfsprekend tegen de nu geldende voorwaarden en volgens de bepalingen van het lastenboek UZA/HED/95.47.

Mag ik u verzoeken mij dit schrijven per kerende te willen bevestigen”.

Die “tijdelijke verlenging” wordt bevestigd, door de afgevaardigd-bestuurder van het Universitair Ziekenhuis in een schrijven van 14 januari 2002.

Niet betwist is dat de tussenkomen partij de kwestieuze diensten tot op heden verder uitvoert.

1.9. Op 7 mei 2002 worden de bestreden beslissingen genomen;

2. Over de exceptie.

2.1. Overwegende dat de verwerende partij in een exceptie de onontvankelijkheid van de vordering opwerpt, omdat zij niet zou kunnen worden aangewend ter “naleving van een rechtsplicht”, die er zou in bestaan dat ter uitvoering van de voormelde arresten nrs. 91.698 en 102.777 de verwerende partij enkel de in 2000 opgestarte gunningsprocedure kan hernemen en in het kader daarvan een nieuwe beslissing nemen in het voordeel van de verzoekende partij;

2.2. Overwegende dat het eigenlijke voorwerp van de voorliggende vordering niet strekt tot naleving van de bedoelde rechtsplicht door de Raad van State, maar de tenuitvoerlegging van een bestuurlijke beslissing, die een nieuwe gunningsprocedure inzet, door de gevraagde schorsing tegen te gaan; dat de exceptie niet wordt aangenomen;

3. Over de grondvoorwaarden tot schorsing.

3.1. Overwegende dat luidens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.2.1.1. Overwegende, wat de eerste en de derde voorwaarde betreft, dat de verzoekende partij betreffende het nadeel aanvoert dat, door het feit dat de verwerende partij twee nieuwe beslissingen heeft genomen, waaronder de bestreden beslissing, en bijgevolg de opdracht in het kader van de eerste voormelde offerteaanvraag weigert toe te vertrouwen aan de verzoekende partij niettegenstaande de arresten nrs. 91.698 en 102.777 van de Raad van State, zij zich op definitieve wijze het recht ontzegt ziet om de overheidsopdracht die voorwerp was van de voormelde arresten, te verkrijgen; dat de verzoekende partij het beroep op de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid verantwoordt door te stellen dat een arrest in een gewone schorsingsprocedure te laat zou komen om het voormelde voor haar dreigende nadeel nog te weren, aangezien mag worden aangenomen dat de gunningsprocedure op zeer korte termijn zal worden opgestart, nu het de bedoeling is om de uitvoering van de aannemingsovereenkomst reeds te laten aanvangen op 1 januari 2003;

3.2.1.2. Overwegende dat, zoals in de rechtsstrijd waarin de arresten de Raad van State nrs. 91.698 en 102.777 zijn geweest, te dezen de verzoekende partij nog steeds nastreeft een wel bepaalde overheidsopdracht zelf in natura te kunnen uitvoeren waarvan de Raad van state in zijn arrest nr. 91.698 reeds de aanzienlijke waarde heeft aangenomen; dat door de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing de mogelijkheid om minstens nog een deel van die opdracht zelf te kunnen uitvoeren nogmaals bemoeilijkt zal worden aangezien de opdracht waarvan met de bestreden beslissing de gunningsprocedure is ingezet, redelijkerwijze in de plaats zal komen van de in de voormelde rechtsstrijd in het geding zijnde opdracht waarvan de uitvoering blijkbaar door geen van de twee betrokken contractspartijen, op grond van de overeenkomst tot stand gekomen door

de voormelde betekening van 18 december 2000, nog wordt nagestreefd; dat in de specifieke context van de voorliggende zaak die ook nog zal blijken bij de bespreking van het middel, kan worden aanvaard dat met de dag de mogelijkheden van uitvoering in natura van de betrokken opdracht verminderen; dat aldus het moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan worden aangenomen alsook het beroep op de procedure van uiterst dringende noodzakelijkheid;

3.2.1.3. Overwegende dat het verweer wat de dringende noodzakelijkheid betreft niet kan worden aanvaard, waar daarin wordt gewezen op de enuntiatieve aankondiging sinds een maand; dat dergelijk gegeven niet van invloed kan zijn bij de beoordeling van de diligentie van de verzoekende partij die dergelijke aankondigingen niet behoort te volgen van dag tot dag; dat voorts het verweer inzake het nadeel uitgaat van een verkeerde lezing van de voormelde arresten nrs. 91.698 en 102.777 zoals hierna bij de bespreking van het middel zal blijken en dienvolgens niet relevant is;

3.2.2.1. Overwegende, wat de tweede voorwaarde betreft, dat de verzoekende partij een eerste middel onder meer steunt op de schending van artikel 18 van de wet van 24 december 1993 betreffende de overheidsopdrachten en sommige opdrachten voor aanneming van werken, leveringen en diensten, en daarbij tevens de schending van het gezag van gewijsde van 's Raads arresten inroept, stellende dat, indien de verwerende partij een “juridisch correct” gevolg wenste te verlenen aan de schorsing en de aansluitende nietigverklaring, zij de in 2000 opgestarte gunningsprocedure had moeten hernemen en in het kader van deze gunningsprocedure een nieuwe beslissing had moeten treffen; dat zij daarbij nader betoogt dat daarentegen de bestreden beslissingen geen standpunt innemen betreffende de “rechtsgeldig bestaande” aannemingsovereenkomst, die nochtans voor drie jaar werd gesloten, met ingang van 1 januari 2001, dat de verzoekende partij nochtans, zowel voor de Raad als voor de burgerlijke rechtbanken procedeerde om juist bij voorrang herstel in natura te verkrijgen, de bedoelde overeenkomst voor het resterende deel wenst uit te voeren en dat de houding van de verwerende partij erop neerkomt dat zij zich wil onttrekken aan een beslissing van de burgerlijke rechter betreffende het rechtsgeldig bestaan van de laatstgenoemde overeenkomst;

3.2.2.2. Overwegende dat in het aangehaalde annulatiearrest nr. 102.777 van de Raad van State er duidelijk werd op gewezen dat de verwerende partij de offertes van de verzoekende partij en de BVBA Milo Schoonmaak als “quasi gelijk”

beschouwde, dat de derde offerte “niet kan weerhouden worden”; dat voorts binnen de beoordeling van het gegrond bevonden middel in dat arrest werd vastgesteld “dat alleen de tussenkomen partij [de BVBA Milo Schoonmaak]” de kans werd geboden haar offerte te “verduidelijken”, voorts dat “het daardoor de verwerende partij mogelijk werd gemaakt ze te herberekenen en ze aldus uiteindelijk werd aangemerkt als de offerte met de 'laagste' prijs en meteen ook als de 'voordeligste' offerte omdat de prijs te dezen als enig onderscheidend criterium overbleef”; dat dergelijke bewoordingen er de verwerende partij, hadden toe moeten brengen de toewijzingsbeslissing dadelijk over te doen in het voordeel van de verzoekende partij; dat daarentegen de verwerende partij en zeker na het annulatiearrest lijkt haar dat moeten worden ten kwade geduid, niets heeft gedaan om aan de totstandgekomen overeenkomst met de BVBA Milo Schoonmaak al dan niet minnelijk, al dan niet met een korte uitlooptermijn die de continuïteit van de dienstverlening had kunnen vrijwaren, een einde te stellen; dat zij daarentegen betreffende deze overeenkomst zich voor de gewone rechter heeft laten dagvaarden in kort geding en ten gronde terwijl zij reeds een blijkbaar nieuwe overeenkomst van onbepaalde duur had gesloten met de BVBA Milo Schoonmaak en het lot van de eerste overeenkomst in het ongewisse liet; dat zij voorts, nu met de bestreden beslissingen, een algemene offerteaanvraag inzet voor dezelfde opdracht; dat die eerste overeenkomst dan nog is ontstaan door de betekening, van een voor de Raad van State bestreden toewijzingsbeslissing, hangende het schorsingsgeding; dat in de huidige stand van de procedure minstens de vraag rijst of de inspanningen en het vernuft dat is vertoond in het afweren van de diverse vorderingen van de verzoekende partij niet beter ware besteed aan het vinden van een oplossing die minstens de geest van de voormelde arresten respecteert zo er al te dezen kon worden getwijfeld aan het gezag van gewijsde en de draagwijdte ervan; dat immers in elk geval het verweer van een overheid op kosten van de gemeenschap wordt gevoerd; dat te dezen dat verweer ervan uitgaat dat uit het annulatiearrest “niet volgt dat de NV Iss automatisch de beste bieder was”; dat echter zulks redelijkerwijze wel het geval lijkt; dat immers, na de door de Raad van State onrechtmatig geachte herberekening, de bieding van BVBA Milo Schoonmaak slechts 40.765 frank goedkoper was dan deze van de verzoekende partij; dat het zich alsdan laat aanzien dat noodzakelijkerwijze zonder die herberekening de bieding van de verzoekende partij de goedkoopste was; dat in die ultieme fase van de gunningsprocedure, na eliminatie van de derde inschrijver en bij een gelijkwaardigheid van de twee nog in concurrentie zijnde offertes, die door de aanbestedende overheid reeds was aanvaard, het erop lijkt dat er enkel nog tot -nieuwe- toewijzing mocht en diende te worden

overgegaan aan de verzoekende partij; dat het door de verwerende partij aangehaalde motief van de bestreden heraanbesteding, dat uit het annulatiearrest “geenszins volgt dat de vernietigde opdracht zonder meer en automatisch naar de verzoekende partij zou moeten gaan”, -en dit zelfs “overeenkomstig artikel 18” van de voormelde wet van 24 december 1993 in rechte niet aanvaardbaar lijkt; dat de bestreden beslissingen aldus dat artikel en het gezag van gewijsde van het annulatiearrest nr. 102.777 lijken te schenden en daaraan geen juridisch correct gevolg lijken te hebben gegeven; dat het middel in zoverre ernstig is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Bevolen wordt de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 7 mei 2002 van het Beheersorgaan - Universitair Ziekenhuis Antwerpen waarbij het

- “- beslist een algemene offerteaanvraag uit te schrijven voor de overeenkomst voor de dagelijkse schoonmaak en het verwijderen van het vuil linnen en het afval van het ziekenhuis, met ingang van 1 januari 2003, voor een vaste periode van twee jaar met 3 mogelijke verlengingen van telkens 1 jaar, om te eindigen op uiterlijk 31 december 2007.
- zijn goedkeuring aan het lastenboek [hecht]
- beslist de aanbiedingen te laten beoordelen door het Directiecomité”.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
negentien juni 2002, door :

de H. D. VERBIEST,
Mevr. S. DOMS,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DOMS.

D. VERBIEST.